

58. Bratislavské hudobné slávnosti

BHS

Ludovít Hološka: Violončelistka

30. 9. 2023

19.30

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen
Európskej
asociácie
festivalov

Generálny partner BHS

www.filharmonia.sk

WWW.FILHARMONIA.SK

58. Bratislavské hudobné slávnosti

22. 9. – 8. 10. 2023

58. ročník

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia**

**z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky**

**Záštitu nad 58. ročníkom BHS prevzala pani Silvia Hroncová,
ministerka kultúry SR.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažitková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

European Festivals Association
Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš

koncertný umelec

predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.

dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský

koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton

muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková

hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček

hudobný skladateľ

prof. Jozef Podhoranský

koncertný umelec

Drážďanská filharmónia

Dresdner
Philharmonie

Krzysztof Urbański, dirigent

Julia Hagen, violončelo

Wojciech Kilar (1932 – 2013)

Orawa

10'

Camille Saint-Saëns (1835 – 1921)

**Koncert pre violončelo a orchester
č. 1 a mol, op. 33**

17'

Allegro non troppo

Allegretto con moto

Molto allegro

Piotr Iljič Čajkovskij (1840 – 1893)

Symfónia č. 4 f mol, op. 36

40'

Andante sostenuto. Moderato con anima

Andantino in modo di Canzone

Scherzo. Pizzicato ostinato. Allegro

Finale. Allegro con fuoco

Poľský skladateľ **Wojciech Kilar**, ktorý v 60. rokoch 20. storočia patril spolu s Henrykom Mikolajom Góreckim (1933 – 2010) a Krzysztofom Pendereckim (1933 – 2020) vo svojej vlasti medzi predstaviteľov avantgardy (tzv. poľskej školy), je širšej verejnosti známy najmä ako autor filmovej hudby. Kilar sa narodil v Ľvove, ktorý bol v roku 1932 súčasťou Poľska, väčšinu života, vrátane štúdií (s výnimkou štúdia v Krakove), však strávil v Katoviciach. V roku 1957 sa ako jeden z prvých poľských skladateľov zúčastnil na Darmstadtských kurzoch, následne získal štipendium francúzskej vlády na štúdium kompozície u legendárnej pedagogičky Nade Boulangerovej v Paríži. Skladateľ na začiatku kariéry experimentoval so serializmom, neskôr si vytvoril vlastný jazyk s využitím rozšírených techník hry. Wojciech Kilar úspešne spolupracoval na hudbe k snímkom klasikov poľského filmu ako Krzysytof Kieslowski, Andrzej Wajda či Roman Polanski, no milovníci filmového plátna poznajú jeho hudbu aj zo soundtracku ku Coppolovej adaptácii slávneho románu Brama Stokera Dracula (1992). Režisér Krzysztof Zanussi nakrútil v roku 1991 o skladateľovi, ktorého neskorá tvorba býva opisovaná ako „intuitívne postmoderná“, životopisný film. Skladbou Krzesany (1974), pomenovanou podľa ľudového tanca, začína Kilar v 70. rokoch rad folklórom inšpirovaných skladieb. Patrí medzi ne i „minimalistická“ kompozícia **Orawa**, inšpirovaná goralským folklórom podtatranského regiónu Podhalie, ktorá mala premiéru v roku 1986 v Zakopanom.

Skladateľ, klavírny virtuóz a organista **Camille Saint-Saëns**, rodák z Paríža, ktorého životná púť sa uzatvorila v Alžírsku, bol začiatkom 20. storočia považovaný za najvýznamnejšieho francúzskeho hudobníka. Paradoxne, tomuto statusu sa tešil najmä v Anglicku a v Spojených štátoch, vo svojej vlasti mal už v tom čase medzi mladšími kolegami skôr povest konzervatívnej autority. Prispeli k tomu aj jeho britké vyjadrenia na adresu „rebelov“ Clauda Debussyho (1862 – 1918) a Igora Stravinského (1882 – 1971), ktorého Svätenie jari ho vyslovene znechutilo. Romain Rolland napísal, že Camille Saint-Saëns bol výnimočný talent, ale len priemerný umelec. S jeho miestom v dejinách hudby je to však, pri všetkej úcte k slávnemu spisovateľovi

a vynikajúcemu znalcovi hudby, o niečo komplikovanejšie. S odstupom času sa časť skladateľovej tvorby, generácie patriaceho medzi romantikov, zdá byť zosobnením viacerých „neoklasických“ kvalít francúzskeho umenia, ktoré ohlasovali nástup moderny. Okrem toho Saint-Saëns dokonale ovládal kompozičné remeslo, vďaka čomu predčil vo svojej tvorbe mnohých krajanov a dokázal sa vďaka vážnosti niektorých diel presadiť v Nemecku. Príkladom môže byť premiéra opery Samson a Dalila (1877), ktorá bola na odporúčanie Liszta uvedená vo Weimare. Romantický radikál Hector Berlioz (1803 – 1869), ktorého Saint-Saëns dokázal nadchnúť pre Bachovu hudbu, o ňom povedal, že mal všetko a jediné, čo mu chýbalo, bola neskúsenosť. V jeho bonmote je medzi riadkami ukryté niečo o talente tohto hudobníka. Jeho zázračnosť, spojená s encyklopedickými poznatkami (nielen v oblasti hudby), býva niekedy v literatúre prirovnávaná k Mozartovi, hoci Mendelssohn by bol azda lepšou paralelou.

Medzi Saint-Saënsových pedagógov patril aj violončelový virtuóz Auguste Franchomme (1808 – 1884), ktorému Chopin dedikoval svoju sonátu. Franchomme, známy ľahkosťou ovládania sláčika, je však len jedným z vplyvov prítomných v oblúbenom **Koncerte pre violončelo a orchester č. 1 a mol, op. 33**. V januári roku 1872 skladateľovi zomrela teta Charlotte Masson, s ktorou mal veľmi blízky vzťah, v detstve ho učila hrať na klavíri a otvorila mu dvere aj do hudby 18. storočia. Menuet, namiesto obvyklej pomalej časti v koncerte, môže byť poctou práve jej. Saint-Saënsov Violončelový koncert a mol spájajúci šarm, eleganciu i ľahkosť s hĺbkou, originálny prístup k forme i zmysel pre timbre a zaujímavým spôsobom pripomínajúcim originálne riešenia v koncertoch Schumanna či Liszta, prehodnocujúci vzťah sólového nástroja a orchestra, je v istom zmysle aj (kultúrne) politikum. Prehratá prusko-francúzska vojna (1870 – 1871), ktorú uzavrel ponižujúci mier nadiktovaný vo Versailles cisárom Viliamom I. ešte viac odcudzila Francúzom nemeckú kultúru. Výsledkom bolo intenzívnejšie volanie po „ars gallica“ – galskom umení, ktoré presadzovala Société nationale de Musique. Saint-Saëns patril medzi zakladajúcich členov tohto spolku, ktorý odmietal vplyv nemeckej hudby (do veľkej miery

zosobnený Wagnerom) a v roku 1873 vyvinul tlak, aby sa 19. 1. 1873 v rámci Concerts du Conservatoire uskutočnil koncert z nových diel francúzskych skladateľov. Jedným z diel bol aj Violončelový koncert a mol, ktorý uviedol virtuóz Auguste Tolbecque. Saint-Saëns po premiére napísal, že publikum neskrývalo údiv, že bolo možné vytvoriť podobný program hlásiaci sa k tradíciám francúzskej hudby a súčasne prinášajúci do národnej hudby niečo nové. Koncert, ktorý si legendárny Pablo Casals vybral pre svoj debut v Londýne v roku 1905, patrí od svojho vzniku právom nielen k najpopulárnejším Saint-Saënsovým kompozíciám, ale aj k najobľúbenejším violončelovým koncertom v dejinách hudby.

V roku 1891 predstavili **Piotra Iljiča Čajkovského** v programe koncertu newyorskej Carnegie Hall spolu s Johannesom Brahmsom a Camillom Saint-Saënsom ako jedného z troch najväčších žijúcich skladateľov.

Publikum Čajkovského, ktorý sa narodil 7. mája 1840 v rodine banského inžiniera vo Votkinsku, a jeho štúdiá i pôsobenie sú spojené tak s Petrohradom, ako aj s Moskvou, dvoma najvýznamnejšími, no svojou atmosférou odlišnými ruskými kultúrnymi centrami, nikdy neprestalo milovať. Symfónie, koncerty, opery a balety tohto skladateľa ostávajú zárukou vypredaných koncertných siení a operných domov. No recepcia Čajkovského diel, ktorý sa tešil priazni cárskej rodiny a bol obdivovaný podobne ako Puškin v literatúre (Tolstoj údajne po správe o jeho smrti plakal), nebola nikdy úplne bez problémov. Pre časť Rusov bol príliš európsky, pre Európanov zase príliš ruský. Na národne orientovaných (presnejšie by bolo asi napísať „na nacionalisticky orientovaných“) skladateľov zo skupiny známej ako „Mocná hrstka“ pôsobila jeho inšpirácia a rešpektovanie klasických zákonitostí ako akademickosť a poplatnosť tradíciám západnej hudby. Na druhej strane známy viedenský kritik Eduard Hanslick označil Husľový koncert za dielo, ktoré „páchne“ (!) a ešte Alfred Einstein v klasickej práci *Hudba v období romantizmu* (1947) píše o Čajkovského hudbe ako o lacnej, vulgárnej, hovorí o „orgiách obnažených emócií“ v Klavírnom triu a o „citovom exhibicionizme“ v Patetickej symfónii. Šokujúco v prípade tohto kultivovaného nemecko-

amerického hudobného historika dnes nepôsobí jeho kritickosť, ale slovník, ktorý zvolil. Jedným z dôvodov môže byť, že skladateľove symfónie nezapadajú do obrazu nemeckého symfonizmu, ktorý sa od čias Beethovena v Európe chápal ako istá hodnotová norma. Lyrickosť a dôraz na kantabilnosť skladateľa približuje k Schubertovi, ktorého symfónie sa tiež na pódiaoch nepresadzovali ľahko. Bezprostredné pôsobenie Čajkovského hudby môže súvisieť aj s tým, že vo svojich dielach dáva prednosť subjektívnosti a zraniteľnosti pred heroizmom, ktorý v tvorbe romantikov dnes môže pôsobiť ako pátos. Proti obvineniam Čajkovského zo sentimentálnosti protestoval, mimochodom, ruský klasik hudby 20. storočia Igor Stravinskij (1882 – 1971), ktorý v Hudobnej poetike vyzdvihol skladateľovo majstrovské ovládanie formy. Ešte zaujímavejší je vzťah Čajkovského symfónií a jeho opier. Na analogický spôsob dramatického naratívu v týchto dielach upozornil v jednej z esejí v knihe *On Russian Music* (2010) americký muzikológ ruského pôvodu Richard Taruskin, Čajkovského prirovnáva k Mozartovi.

Symfónia č. 4 f mol, op. 36 vznikala v zime na prelome rokov 1876 – 1877, dielo bolo hotové v máji, no na inštrumentácii skladateľ pracoval až do jesene roku 1877. Symfóniu definitívne dokončil v talianskom San Reme v januári roku 1878, premiéra pod taktovkou Nikolaja Rubinsteinu sa uskutočnila o mesiac neskôr, 22. februára v Moskve. O práci na skladbe Čajkovskij pomerne intenzívne korešpondoval s Nadeždou von Meck, bohatou mecénkou, ktorá len pár mesiacov predtým vstúpila do jeho života. Vďaka pravidelnému mesačnému štipendiu vo výške 500 rubľov sa vdova po nemeckom inžinierovi z Rigy, ktorá trvala na tom, že sa so skladateľom nikdy nestretne, stala Čajkovského dôverníčkou na ďalších štrnásť rokov. So štvrtou symfóniou, ktorú skladateľ v listoch Meckovej označuje ako „naša symfónia“, prípadne „Vaša symfónia“, je do istej miery spätá aj ďalšia žena Čajkovského života, jeho bývalá študentka z Moskovského konzervatória Antonina Ivanovna Miljuková, s ktorou sa oženil. Vzťah, ktorý literatúra (aj kvôli Čajkovského sexuálnej orientácii) nenazve inak než katastrofou, skončil umelcovým psychickým zrútením a útekom z manželstva. Hoci

skladateľ píše, že popri diele, ktoré „má byť ozvenou najintímnejších myšlienok a citov“, by bola každá ďalšia práca záťažou a sťažuje sa na problémy, ktoré má s inštrumentáciou prvej časti, paradoxne v rovnakom čase pracuje na svojom ďalšom majstrovskom diele, opere Eugen Onegin. Dva dni po premiére Štvrtej symfónie Čajkovskij svojej patrónke píše, že si je „z hĺbky srdca istý, že ide o najlepšie dielo, aké doteraz napísal.“ Vďaka listom Nadežde von Meckovej vieme, o čom skladateľ v súvislosti s obsahom diela uvažoval, respektíve, čo chcel, aby o ňom jeho podporovateľka vedela. Úvodnú fanfáru (ktorá sa v diele vracia) v korešpondencii vysvetľuje ako „motív osudu“ – silu, ktorá nám bráni v naplnení našich nádejí a túžob po šťastí, ktoré neexistuje bez tieňa visiaceho ako Damoklov meč nad našimi hlavami, otravujúc naše duše. V konverzácii s priateľom, skladateľom Sergejom Tanejevom (1856 – 1915), ktorý si tiež všimol význam úvodnej fanfáry, Čajkovskij otvorenejšie hovorí, že dielo inšpirovala idea Beethovenovej „Osudovej“ a symfónia, „najlyrickejšia z hudobných foriem“ (!), je síce bezpochyby programovou skladbou, no tento program nie je možné vyjaviť v slovách. Pripomína: „*Nemala by symfónia vyjadrovať veci, na ktoré slová nestačia, no napriek tomu sú prítomné v srdci a volajú po vypočutí?*“

Andrej Šuba

Julia Hagen

© Simon Pauly

Prirodzenosť a vrúcnosť, elán a odvaha riskovať: to sú kvality, ktoré charakterizujú hru **Julie Hagen**. Mladá violončelistka zo Salzburgu, potomok hudobníckej rodiny, je rovnako presvedčivá ako sólistka orchestra či recitálová interpretka alebo členka mnohých komorných hudobných zoskupení po boku prominentných spoluhráčov. Dnes 28-ročná umelkyňa žije vo Viedni; vo svojom prejave kombinuje technické majstrovstvo s vysokými umeleckými štandardmi a priamym komunikatívnym prístupom k muzicírovaniu.

K vrcholným vystúpeniam nadchádzajúcej sezóny 2023/2024 patria koncerty a celoeurópske turné s Drážďanskou filharmóniou, v rámci ktorého zavítali aj do Bratislavy, vystúpenia s Orquestra Metropolitana de Lisboa (Enrico Onofri), Orquesta Sinfónica Nacional de Colombia (Jonathan Bloxham), Orquesta Nacional de España (Giovanni Antonini), Kristiansand Symphony Orchestra (Julian Rachlin) a Kammerakademie Potsdam (Paul McCreech). Opätovne sa predvedie na pódium Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin pod vedením Andrésa Orozco-Estradu a debutuje s Orchestre Philharmonique de Radio France s dirigentkou Mirgou Gražinytė-Tyla na koncertoch v Parížskej filharmónii a Wiener Musikvereine. K ďalším debutom ju privedie turné po Švajčiarsku s Viedenskými symfonikmi pod taktovkou novomenovaného šéfdirigenta Petra Popelku a vystúpenie s Filharmóniou Brno s dirigentom Dennisom Russellom Daviesom na Grafenegg Festival.

Z jej komorných aktivít treba spomenúť koncerty v triu s Igorom Levitom a Renaudom Capuçonom na Schubertiade Schwarzenberg, v londýnskej Wigmore

Hall a viedenskom Musikvereine a predvedenia Canticale of the Sun Sofie Gubajduliny s Los Angeles Master Chorale na Salzburger Festspiele. Medzi jej ďalších komorných partnerov patrí Anneleen Lenaerts, Mao Fujita, Lukas Sternath, Nikolai Lugansky a Sir András Schiff.

Julia Hagen začala hrať na violončele ako päťročná, najprv pod vedením Enrica Bronziho v Salzburgu a Reinharda Latzka vo Viedni, po čom nadišli formujúce roky vo viedenskej triede Heinricha Schiffa (2013 – 2015), a napokon štúdiá u Jensa Petera Maintza na Umeleckej univerzite v Berlíne. Ako držiteľka štipendia Kronberg Academy Hagen študovala aj u Wolfganga Emanuela Schmidta (do 2022). Z jej významných ocenení spomeňme, že je víťazkou Medzinárodnej violončelovej súťaže Liezen a Violončelovej súťaže Mazzacuratiho, získala kultúrne ocenenie Hajek-Boss-Wagner a Cenu Nicolasa Firmenicha na Verbier Festival Academy ako najlepšia mladá violončelistka.

Roku 2019 Julia vydala v spolupráci s klaviristkou Annikou Treutlerovou svoj prvý album, na ktorý nahrála dve violončelové sonáty Johannesa Brahmsa (Hänssler Classic). V súčasnosti pripravuje ďalšie nahrávky. Julia Hagen hrá na nástroji od Francesca Ruggieriho (Cremona, 1684), ktorý jej bol súkromne zapožičaný. Na BHS hostuje po prvý raz.

Krzysztof Urbański

© Marco Borggreve

Poľský dirigent **Krzysztof Urbański** bude na jeseň 2023 účinkovať na koncertoch s Drážďanskou filharmóniou (v Kultúrnom paláci a na turné po Európe) a s Orchestra della Svizzera italiana.

V aktuálnej sezóne 2023/2024 bude debutovať so Symfonickým orchestrom Bavorského rozhlasu, Orchestre de la Suisse Romande, Orchestra Sinfonica Nazionale della Rai a Symfonickým orchestrom v Atlante. Okrem toho bude opätovne dirigovať Mníchovských filharmonikov, hr-Sinfonieorchester, Viedenských symfonikov, Philharmoniu Zürich a Symfonický orchester Dallas.

Urbański sa objavil ako hosťujúci dirigent Berlínskych filharmonikov, Staatskapelle Dresden, Gewandhausorchester Leipzig, London Symphony Orchestra, Philharmonia Orchestra, Tonhalle-Orchester Zürich, Orchestre de Paris, Hong Kong Philharmonic Orchestra, Chicago Symphony, New York Philharmonic, Los Angeles Philharmonic, San Francisco Symphony a iných.

Krzysztof Urbański pôsobil ako hudobný riaditeľ Symfonického orchestra Indianapolis (2011 – 2021), bol šéfdirigentom a umeleckým riaditeľom Trondheim Symphony (2010 – 2017). Roku 2017 bol vymenovaný za čestného hosťujúceho dirigenta Symfonického a operného orchestra Trondheimu. Bol hlavným hosťujúcim dirigentom Tokijského symfonického orchestra (2012 – 2016) a hlavným hosťujúcim dirigentom NDR Elbphilharmonie Orchester (2015 – 2021). V novembri 2022 ho vymenovali za hlavného hosťujúceho dirigenta Orchestra della Svizzera italiana. Od sezóny 2024/2025 nastúpi ako šéfdirigent Berner Symphonieorchester.

S NDR Elbphilharmonie Orchester nahral album Lutosławského skladieb, Dvořákovu Symfóniu č. 9, Stravinského Svätenie jari, Šostakovičovu Symfóniu č. 5 a Straussove diela, to všetko na značke Alpha Classics. Jeho diskografia zahŕňa tiež Chopinove malé skladby pre klavír a orchester s Janom Lisieckim a NDR Elbphilharmonie Orchester pre spoločnosť Deutsche Grammophon, je to nahrávka, ktorá získala ocenenie ECHO Klassik a Violončelový koncert č. 1 od Bohuslava Martinů s violončelistkou Sol Gabetta a Berlínskymi filharmonikmi (Sony).

Krzysztof Urbański študoval na Hudobnej akadémii Fryderyka Chopina vo Varšave u maestra Antoniho Wita (2002 – 2007). Po štúdiách pôsobil dva roky ako asistent

dirigenta vo Varšavskej filharmónii. Roku 2007 získal prvú cenu na dirigentskej súťaži Pražskej jari. Aj tento významný poľský dirigent zavíta na BHS po prvý raz.

Drážďanská filharmónia

© Bjoern Kadenbach

Hudba pre všetkých – to je motto orchestra **Drážďanskej filharmónie**. Orchester realizuje koncerty na tej najvyššej umeleckej úrovni, zastáva hudobné vzdelávanie pre všetky generácie, pričom hľadá poza hudobný horizont do budúcnosti. Vystúpenia na takmer každom kontinente a spolupráca s hosťami z celého sveta upevnili reputáciu Drážďanskej filharmónie v medzinárodnom svete hudobnej klasiky. Marek Janowski bol v období 2019 – 2023 už druhýkrát šéfdirigentom a umeleckým riaditeľom Drážďanskej filharmónie. Už počas prvého obdobia (2001 – 2003) zapôsobil svojou neobvyklou a náročnou dramaturgiou. Od sezóny 2023/2024 sa stal hlavným hosťujúcim dirigentom Kahchun Wong.

Roku 2017 otvorila Drážďanská filharmónia prvotriednu koncertnú sálu v Kultúrnom paláci uprostred starého mesta. Tu má ideálne akustické podmienky, aby mohla naďalej rozvíjať svoj zvukový ideál a pripravovať programy. V romantickom repertoári si orchester zachoval svoj vlastný vrelý zaokrúhlený tón. Navyše je rozpoznateľný svojou tónovou a štýlovou flexibilitou v hudbe baroka či viedenského klasicizmu, ako aj v dielach súčasných autorov.

Orchester založili už pred 150 rokmi sebaistí obyvatelia Drážďan. Od roku 1885 sa začali pravidelné filharmonické koncerty a roku 1923 orchester prijal svoje súčasné pomenovanie. V prvých desaťročiach 20. storočia stáli na pódiu filharmónie skladatelia ako Brahms, Čajkovskij,

Dvořák i Strauss dirigujú svoje vlastné diela. Paul van Kempen sformoval orchester do prvotriedneho telesa, ktorým je od roku 1934. Po ňom zanechal svoju stopu na orchestri okrem iných Kurt Masur (čestný dirigent od roku 1994), Marek Janowski, Rafael Frühbeck de Burgos a Michael Sanderling. Orchester s radosťou dáva príležitosť aj mladým hudobníkom v projekte Kurt Masur Academy.

Roku 1937 začal orchester s nahrávaním gramofónových platní. Dnes diskografia Drážďanskej filharmónie zahŕňa už 330 diel. K najnovším nahrávkam patrí cyklus CD, na ktorom Michael Sanderling diriguje súbor symfónií Dmitrija Šostakoviča a Ludwiga van Beethovena (Sony Classical). S Marekom Janowskim Drážďanská filharmónia nahrala Mascagniho operu *Cavalleria rusticana* (Sedliacka česť) a Pucciniho *Il Tabarro* (Plášť), Beethovenovho *Fidelia*, Schubertovu Veľkú symfóniu C dur a Nedokončenú pre značku PentaTone. Najnovšie vyšla Verdiho *La traviata* v koncertnej nahrávke pod taktovkou Daniela Orena a belcantové árie s Lisette Oropesou (tiež vo vydavateľstve PentaTone).

Na BHS hostuje toto významné svetové teleso po štvrtý raz – v roku 1999 (W. Weller, Bruno Leonardo Gelber, klavír), 2009 (R. Frühbeck de Burgos, Vladimir Gluzman, husle) a v roku 2016 (M. Sanderling, Julia Fischer, husle).

NEDELA 1. 10.

16.00 Malá sála Slovenskej filharmónie

Z diel slovenských skladateľov pre sólový klavír a 2 klavíry

Jordana Palovičová Jakub Čižmarovič

Peter Machajdík, Luboš Bernáth, Eugen Suchoň, Dušan Martinček, Dezider Kardoš, Ján Cikker, Jevgenij Iršai – premiéra

19. 30 Stĺpová sieň Slovenskej filharmónie Štátny komorný orchester Žilina

Marián Lejava | dirigent Milan Paľa | husle

Ilja Zeljenka

Ján Zimmer

Georges Bizet

Sarkazmy pre orchester

Koncert pre husle a orchester, op. 15

Symfónia C dur

**Hlavný usporiadateľ Slovenská filharmónia
z poverenia a s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR**

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Zážitku nad 58. ročníkom BHS prevzala Silvia Hroncová, ministerka kultúry

BHS člen Európskej asociácie festivalov

Generálny partner BHS

Hlavný partner Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA
EUROSYSTÉM

Partneri a mediálni partneri

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00

a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.bhsfestival.sk | www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Výtvarné dielo na obálke: Ľudovít Hološka, akademický maliar

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová a Manažment BHS

Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

Foto © Michael Durczok, Súľovské skaly

Energia. Ľudia. Krajina.

